

ὄμιλῃσαν, καὶ ὁ πατήρ σου θὰ θέσῃ τὴν χεῖρά σου ἐντὸς ἐκείνης τοῦ Βαρβαρίνου ἀνυπερθέτως.

— Ἀλλὰ τότε, ποῖον ἄλλο μέσον σωτηρίας ὑπάρχει; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ περιφοβῶς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ματθαίου ἐνεψυχώθησαν.

— Ὑπάρχει ἔν, εἶπεν . . . ἔν μόνον . . . ἀλλὰ διὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν δὲν πρέπει νὰ βασισθῶμεν εἰς οὐδενὸς τὴν ἐπιείκειαν. Εἴμεθα ἀκόμη κύριοι τῆς τύχης μας, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν ἀλλήλους.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του,

— Λευκὴ! ἀνέκραξε, θέλεις νὰ ἐμπιστευθῆς σεαυτὴν εἰς ἐμέ;

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Ἐνταῦθα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ματθαῖος, εἶσαι δούλη τῶν Δέκα. Ἐγὼ σοὶ προσφέρω τὴν ἐλευθερίαν σου, τὴν ἐλευθερίαν ὁμοῦ μὲ τὸν ἄπειρον ἔρωτά μου . . . ὁμοῦ μὲ τὸν κόσμον ὅστις ἀνοίγεται ὀλόκληρος ἐνώπιόν μας! . . . Λευκὴ . . . ἡ γόνδολα εἶν' ἐκεῖ κάτω . . . Ἄς φύγωμεν μαζί.

Ἡ νεανίς ὑπεχώρησεν.

— Νὰ φύγω μαζί σου! εἶπεν.

— Εἶναι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς εὐτυχίας μας.

— Καὶ τῆς αἰσχύνης μου, Ματθαῖε.

— Μήπως δὲν θὰ ἦσαι ἡ γυνὴ τῆς καρδίας μου; . . . Εἰς ἱερὸς θὰ καθαγιασθῇ τὸν γάμον μας.

— Καὶ ὁ πατήρ μου! . . . καὶ ὁ πατήρ μου, τὸν ὁποῖον θὰ καταλίπω ἐνταῦθα μόνον καὶ ἠτιμασμένον . . . ὦ! οὐδέποτε . . .

Ὁ Ματθαῖος ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐθεώρησε ταύτην μετὰ ζοφεροῦ ἀπελπισμοῦ.

— Τότε, εἶπε, τί θέλεις νὰ κάμωμεν; . . . Θὰ ὑπανδρευθῆς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην;

— Θ' ἀποθάνω, ἀπήντησεν ἐκείνη ἔκφρων.

Ἐκεῖνος ἐμειδιάσε πικρῶς.

— Προτιμᾷς λοιπὸν τὸν θάνατον παρὰ τὴν μετ' ἐμοῦ ἐξορίαν; ἐξηκολούθησεν. Καὶ ἐν τούτοις, Λευκὴ, εἶπες ὅτι μετὰ γάμου, ὅτι ἐγὼ ἤμην τὸ πᾶν διὰ σέ.

— Καὶ εἶπον ἀλήθειαν, ἐπιθύρησεν αὐτὴ κλαίουσα.

— Μὴ τὸ ἐπαναλαμβάνῃς, ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ! μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς! Μὲ ἀγαπᾷς! καὶ μέλλεις νὰ ὑπανδρευθῆς ἄλλον! Σοὶ προτείνω τὴν ἀπαλλαγὴν σου καὶ προβάλλεις τὴν πατρικὴν ὑπερηφάνειαν! . . . Ἄ! μὴ μοὶ λέγῃς ὅτι μετὰ ἀγαπᾷς, δεσποινίς! Εἰπέ ὅτι μετὰ ἀγαπᾷς πρὸς στιγμὴν καὶ ὅτι ἀμφοτέροι ἐξελάθομεν τὴν συμπάθειαν ταύτην δι' ἔρωτα.

— Ματθαῖε! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος παραδεδωμένος ὀλόκληρος εἰς τὸν ἀπελπισμὸν του δὲν ἤκουε πλέον ταύτης.

— Ἄφρων, ἐξηκολούθησε πλῆττων τὸ στήθος του, διότι ἐπίστευσα ὅτι εἰς τὴν

πρώτην ἀπειλήν, ἣν θὰ τῇ ἔκαμον διὰ τὴν ἀποσπάσωσιν ἐμοῦ, ἡ Λευκὴ Καπέλου θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας μου κραζούσα: Λάβε με! ὡς ἐὰν δὲν ἦτο πολὺ ἤδη διὰ τὴν Λευκὴν Καπέλου, τὴν ὠραίαν Βενετίν, νὰ ρίψῃ τὰ βλέμματά της μέχρις ἐμοῦ.

Αἱ λέξεις αὗται προὔφερθησαν μετὰ τσαυτῆς ζοφερᾶς πικρίας, ὥστε ἡ νεανίς συνεκινήθη μᾶλλον ἢ ὠργίσθη. Διὰ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν θεωροῦσα τὸν Ματθαῖον καὶ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας:

— Οἴμοι! δὲν σ' ἐννοῶ πλέον, εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκαίας καὶ τεθλιμμένης. Διὰ τὴν εὐγενῆ Βενετὴν θὰ ἠρυθρία διὰ τὸν ἐκ Φερράρης εὐγενῆ;

Αἱ λέξεις αὗται ἀντὶ νὰ καθησυχάσωσιν τὸν Ματθαῖον ἐφάνησαν ὅτι ἀνεζωπύρησαν πληγὴν τινὰ τῆς καρδίας του.

— Πράγματι, ἀπεκρίθη, τὸν ἐκ Φερράρης εὐγενῆ ἀγαπᾷτε ἐν τῷ Ματθαῖῳ.

— Τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ματθαῖος ἐπαρουσιάσθη πρὸς με, ἠγνόουν τοὺς τίτλους του, καὶ τὸν ἠγάπησα, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς μετ' εὐγενοῦς ἀπλότητος.

Ὁ νεανίας συνεκινήθη.

— Λοιπὸν! εἶπε δραττόμενος αὐθις τῶν χειρῶν τῆς Λευκῆς, ἀποκρίθητί μοι, εἰλικρινέστατα: Τί θὰ ἐπραττες ἂν ὁ Ματθαῖος δὲν ἦτο ποσῶς ὡς σὺ εὐγενῆς; ἂν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ μόνον, ἀλλ' ἀγαπῶν τόσο ὅσον νὰ δύναται καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρον νὰ κινήσῃ; . . . τί θὰ ἔλεγες ἂν ἤρχετο, ὡς ἐγὼ, νὰ σοὶ ζητήσῃ μ' ἐνωμένως χεῖρας, νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; . . . Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Λευκὴ ἐρρίφη ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ.

— Ἄ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ματθαῖος δακρύων, εὐχαριστῶ, καὶ συγχώρησόν με διότι σὲ ὑπωπτεύθη. Εἶμαι παράφρων, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν.

— Μὴ ἀμφιβάλλῃς οὐδέποτε περὶ ἐμοῦ, Ματθαῖε, εἶπεν ἡ νεανίς, ἀλλ' ἀφῆσόν με ν' ἀποπείρασθῃ τι παρὰ τοῦ πατρός μου! Εἶμαι μονογενὲς τέκνον του, ὅταν δὲ μάθῃ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀποφάσεώς του ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μου ἢ ὁ θάνατός μου, θὰ συγκινήθῃ, ἐλπίζω τοῦλάχιστον. . . Ἄν δὲν εἴμπορῇ νὰ διαθέσῃ τὴν χεῖρά μου, ἔ! τότε, τίς εἰςεύρει; Ἴσως ἐπιτρέψῃ νὰ καταλίπω τὴν Βενετίαν, καὶ νὰ γίνω ἀλλοχοῦ σύζυγός σου.

— Καὶ ἂν δὲν εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν σου;

— Τότε . . . ὁ Θεὸς θὰ μ' ἐμπνεύσῃ. Μὴ μ' ἐρωτᾷς τίποτε. Καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ τί θὰ πράξω. Ἐν μόνον σοὶ λέγω, Ματθαῖε, ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Ματθαῖος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Καὶ πότε θὰ σὲ ἐπανίδω; ἠρώτησε ταύτην.

— Ἐδῶ, αὐριοῦν, τὴν ἰδίαν ὥραν.

— Καὶ ἂν δὲν δυνήθῃς νὰ ἔλθῃς!

— Ἡ τροφός μου Ἰουλίττα μοὶ εἶναι ἀφοσιωμένη. Θὰ μάθῃς τὰ πάντα παρ' αὐτῆς. Ἀλλὰ, χαῖρε, τρέμω μὴ παρετήρησαν τὴν ἀπουσίαν μου. Χαῖρε.

Ἐσπᾶσθησαν ἀλλήλους ἐπὶ μακρόν.

Ἐν τούτοις ἡ Λευκὴ κατῴρωσε ν' ἀποσπασθῇ τῶν ἀγκάλων τοῦ Ματθαίου καὶ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον, ὅτε κρότος βημάτων ἠκούσθη. Οἱ δύο ἐρασταὶ κατέφυγον εἰς τι κοίλωμα ἀπέναντι τοῦ μεγάρου.

Μετ' οὐ πολὺ ἀνῆρ τις ἐφάνη, βαδίζων μετὰ προφυλάξεως ἦτο ὁ Μαρτέλης ἐρχόμενος εἰς τὴν συνέντευξίν του. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τοῦ μεγάρου Καπέλου, εὐρῶν δὲ τὴν θύραν, ἣν ἡ Λευκὴ εἶχε καταλίπει ἡμινηφεγμένην πεπεισμένος ὅτι χάριν αὐτοῦ εἶχε τοῦτο γείνη, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ.

Μόλις ὁ κρότος τῶν βημάτων ἔπαυσε καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐξῆλθον τοῦ καταφυγίου των.

Ἐσπᾶσθησαν ἀλλήλους ἀπαξ ἔτι καὶ ἡ Λευκὴ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ μόλις ἤγγισε ταύτην καὶ ὑπεχώρησε περίτρομος.

— Κλεισμένη! εἶπεν.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος.

— Κύτταξε.

— Κατὰρα! εἶν' ἀληθές! Ἄνεκαλύφθημεν.

Ἡ Λευκὴ ἔφερε τὰς δύο χεῖράς της εἰς τὴν κεφαλὴν της παράφορος.

— Ἄνεκαλύφθημεν! . . . ἀλλὰ τότε ἐχάθην! εἶπεν. Ματθαῖε! σῶσόν με! . . .

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ διστάσῃς, εἶπεν ὁ νεανίας. Ἡ γόνδολά μου εἶναι πλησίον . . . ἄς φύγωμεν!

— Νὰ φύγωμεν! ἐπανέλαβεν ἡ Λευκὴ ἔκφρων.

— Ἄν μείνωμεν, ἐχάθημεν ἀμφοτέροι . . . Ἐλθέ . . .

— Ὄ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἐκείνη. Θέλω νὰ μείνω . . .

— Τότε μένω μαζί σου. Θὰ μὲ φονεύσουν πλησίον σου.

Ἡ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν.

— Ἄς φύγωμεν, Ματθαῖε, ἄς φύγωμεν, εἶπεν.

Καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ τέναγος. Εἶτα στήσα αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὸ μέγαρον.

— Ὄ! πάτερ μου! πάτερ μου! ἀνέκραξεν ὀλολύζουσα, τί σὲ ἀναμένει κατὰ τὴν ἐξέγερσίν σου!

— Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν, Λευκὴ!

Ἐπεταὶ συνέχεια.

* * Β.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ Ἀ. Καλλιδικῆ ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖο τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἀποτέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.